

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1921/2528

นายเจริญ อิบราฮิมโจทก์ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน มาตรา 46, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์มิใช่ลูกจ้างที่ได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วยแต่โจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย ได้รับค่าจ้าง อัตราสุดท้ายวันละ 75 บาท ค่าครองชีพเดือนละ 400 บาท การคิดค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงานข้อ 46(3) จึงต้องนำค่าจ้างรายวันมาคูณด้วยหนึ่งร้อยแปดสิบวันและค่าจ้างรายเดือนมาคูณด้วยหก จะเป็นค่าชดเชยที่โจทก์จะพึงได้รับ ส่วนการที่โจทก์จะไม่ได้รับค่าจ้างในวันลาพัก และในวันหยุดประจำสัปดาห์ เป็นเพียงการคำนวณจ่ายค่าจ้างของจำเลย ไม่มีผลมาถึงการคำนวณจ่ายค่าชดเชยซึ่งกฎหมายได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าโจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย อัตราค่าจ้างสุดท้ายวันละ ๗๕ บาท กับค่าครองชีพเดือนละ ๔๐๐ บาท จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยจ่ายค่าชดเชยให้โจทก์ไม่ครบถ้วน ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยที่ขาดแก่โจทก์ จำเลยให้การว่าจำเลยจ่ายค่าชดเชยให้โจทก์ถูกต้องแล้ว ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเพิ่มให้แก่โจทก์ จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า บทบัญญัติของประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๖(๓) บังคับให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างและได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือนหรือเป็นรายวันเป็นจำนวนแน่นอนเป็นเงินไม่น้อยกว่าเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๑๘๐ วัน ส่วนลูกจ้างที่ได้รับค่าจ้างตามผลงานที่ทำได้ซึ่งอาจมีจำนวนค่าจ้างในแต่ละวันหรือในแต่ละเดือนเป็นจำนวนไม่แน่นอนกฎหมายบังคับให้จ่ายค่าชดเชยเท่ากับค่าจ้างที่ได้รับ ๑๘๐ วัน สุดท้ายของการทำงานเมื่อโจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๗๕ บาท ค่าครองชีพเดือนละ ๔๐๐ บาท การคิดค่าชดเชยจึงต้องนำค่าจ้างรายวันมาคูณด้วย ๑๘๐ วัน และค่าจ้างรายเดือนมาคูณด้วย ๖ จะเป็นค่าชดเชยที่โจทก์พึงได้รับ เพราะโจทก์มิใช่ลูกจ้างที่ได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย ส่วนการที่โจทก์จะไม่ได้รับค่าจ้างในวันที่โจทก์ลาพักและในวันหยุดประจำสัปดาห์ เป็นเพียงการคำนวณการจ่ายค่าจ้างของจำเลย ไม่มีผลมาถึงการคำนวณจ่ายค่าชดเชยซึ่งกฎหมายได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ การที่จำเลยคำนวณจ่ายค่าชดเชย ๑๘๐ วันสุดท้ายของการทำงานของโจทก์โดยถือจำนวนค่าจ้างที่โจทก์ได้รับจริงโดยหักค่าจ้างที่โจทก์ไม่ได้รับในวันลาพักหรือวันหยุดประจำสัปดาห์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายืน

องค์คณะ

สุพจน์ นาถะพินธุ · สมบูรณ์ บุญภินันท์ · เพียร สุมิระ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1921/2528>